

Konwencja
o zakazie użycia, składowania, produkcji
i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz
o ich zniszczeniu

Preambuła

Państwa-Strony niniejszej Konwencji,

Zdecydowane położyć kres cierpieniu i ofiarom, powodowanym przez miny przeciwpiechotne, które każdego tygodnia zabijają lub kaleczą setki osób, w większości niewinne i bezbronne osoby cywilne, zwłaszcza dzieci, utrudniają odbudowę i rozwój gospodarczy, uniemożliwiają repatriację uchodźców i osób przesiedlanych na określonym terytorium, oraz wywołują inne poważne następstwa przez wiele lat po ich rozmieszczeniu,

Przekonane, że jest rzeczą konieczną uczynić wszystko co jest w ich mocy, dla przyczynienia się w skuteczny i skoordynowany sposób do podjęcia wyzwania, jakie stanowi usunięcie min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na całym świecie i dla zapewnienia ich zniszczenia,

Pragnąc uczynić wszystko, co w ich mocy, by nieść pomoc w opiece i rehabilitacji ofiar min, w tym też ich reintegracji społecznej i ekonomicznej,

Uznając, że całkowity zakaz min przeciwpiechotnych stanowiłby jednocześnie ważny środek budowy zaufania,

Wyrażając zadowolenie z przyjęcia „*Protokołu w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń*”, zmienionego dnia 3 maja 1996 roku, stanowiącego załącznik do „*Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki*”, a także wzywając do rychłej ratyfikacji tego Protokołu przez wszystkie Państwa, które dotychczas tego nie uczyniły,

Wyrażając również zadowolenie z przyjęcia przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych rezolucji nr 51/45 S z dnia 10 grudnia 1996 roku wzywającej wszystkie Państwa, aby zdecydowanie dążyły do zawarcia skutecznej prawnie wiążącej umowy międzynarodowej zakazującej użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych,

Wyrażając także zadowolenie ze środków podjętych jednostronnie lub wielostronnie w ciągu ostatnich lat w celu zakazania, ograniczenia lub wstrzymania użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych,

Podkreślając rolę opinii publicznej w promowaniu zasad humanizmu, czego dowodem było wezwanie do całkowitego zakazu min przeciwpiechotnych, oraz uznając znaczenie wysiłków podejmowanych w tym celu przez Międzynarodowy Ruch Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, Międzynarodową Kampanię na Rzecz Zakazu Min Lądowych i inne liczne organizacje pozarządowe na całym świecie,

Przywołując Deklarację Ottawską z dnia 5 października 1996 roku oraz Deklarację Brukselską z dnia 27 czerwca 1997 roku wzywające społeczność międzynarodową do wynegocjowania międzynarodowej umowy wiążącej prawnie, która zabraniałaby użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych,

Podkreślając celowość nakłonienia wszystkich Państw, by przystąpiły do niniejszej Konwencji będąc zdecydowane podjąć energiczne działania dla popierania jej upowszechnienia na wszystkich właściwych forach, zwłaszcza na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych, Konferencji Rozbrojeniowej, organizacji regionalnych oraz

ugrupowań Państw, jak również na konferencjach przeglądowych „*Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki*”,

Opierając się na zasadzie międzynarodowego prawa humanitarnego, które stanowi, że prawo stron konfliktu zbrojnego do doboru metod i środków prowadzenia wojny nie jest nieograniczone, na zasadzie zgodnie z którą zakazane jest używanie podczas konfliktów zbrojnych broni, pocisków oraz materiałów i metod prowadzenia wojny, które mogą powodować nadmierne krzywdy lub niepotrzebne cierpienie, a także na zasadzie, w myśl której należy rozróżniać osoby cywilne od kombatantów,

Uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Zobowiązania ogólne

1. Każde Państwo-Strona niniejszej Konwencji zobowiązuje się, że nigdy w żadnych okolicznościach nie będzie:

- a) używać min przeciwpiechotnych;
- b) prowadzić badań, produkować, w żaden inny sposób nabywać, składować lub przechowywać min przeciwpiechotnych lub przekazywać komukolwiek pośrednio lub bezpośrednio min przeciwpiechotnych;
- c) wspierać, zachęcać ani nakłaniać w jakikolwiek sposób nikogo do podejmowania jakiegokolwiek działalności zabronionej Państwu-Stronie na mocy niniejszej Konwencji.

2. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się zniszczyć lub zapewnić zniszczenie wszystkich min przeciwpiechotnych, zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji.

Artykuł 2

Definicje

1. "Mina przeciwpiechotna" oznacza minę przeznaczoną do wybuchu wskutek obecności, bliskości lub zetknięcia się z nią osoby, powodującą unieszkodliwienie, zranienie lub zabicie jednej lub więcej osób. Min zaprojektowanych tak aby wybuchaly wskutek obecności, bliskości lub zetknięcia z pojazdem, ale nie osób, które są wyposażone w urządzenia zabezpieczające przed manipulowaniem nie uznaje się za miny przeciwpiechotne z powodu posiadania takich urządzeń.

2. "Mina" oznacza bojowy środek rażenia umieszczony pod, na lub w pobliżu powierzchni ziemi albo innej powierzchni i przeznaczony do wybuchu wskutek obecności, bliskości lub zetknięcia się z nim osoby lub pojazdu.

3. "Urządzenie zabezpieczające przed manipulowaniem" oznacza urządzenie przeznaczone do ochrony miny, stanowiące jej część, połączone z nią, przyłączone do niej lub umieszczone pod nią i które powoduje jej wybuch przy próbie manipulowania miną lub celowego poruszania nią w inny sposób.

4. "Przekazanie" obejmuje, poza fizycznym przemieszczeniem min przeciwpiechotnych do lub z terytorium Państwa, przeniesienie prawa własności i kontroli nad minami, ale nie obejmuje przekazania terytorium, na którym rozmieszczono miny przeciwpiechotne.

5. "Obszar zaminowany" oznacza obszar, który jest niebezpieczny ze względu na obecność lub podejrzaną obecność min.

Artykuł 3

Wyjątki

1. Niezależnie od ogólnych zobowiązań określonych w Artykule 1 zezwala się na zachowanie lub przekazanie pewnej liczby min przeciwpiechotnych dla potrzeb rozwoju oraz szkolenia w zakresie wykrywania min, rozminowywania lub technologii niszczenia min. Liczba takich min nie przekroczy minimalnej liczby bezwzględnie koniecznej dla wyżej wymienionych celów.

2. Dozwolone jest przekazanie min przeciwpiechotnych w celu ich zniszczenia.

Artykuł 4

Niszczenie składowanych min przeciwpiechotnych

Z zastrzeżeniem postanowień Artykułu 3 każde Państwo-Strona zobowiązuje się zniszczyć lub zapewnić zniszczenie wszystkich składowanych min przeciwpiechotnych, których jest właścicielem lub które posiada, lub które podlegają jego jurysdykcji lub kontroli, najszybciej jak to możliwe, lecz najpóźniej w ciągu czterech lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji dla tego Państwa-Strony.

Artykuł 5

Niszczenie min przeciwpiechotnych na obszarach zaminowanych

1. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się do zniszczenia lub do zapewnienia zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na obszarach zaminowanych podlegających jego jurysdykcji lub kontroli, najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w ciągu dziesięciu lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji dla tego Państwa-Strony.

2. Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie starania, aby ustalić wszystkie obszary podlegające jego jurysdykcji lub kontroli, o których wiadomo, lub co do których istnieje podejrzenie, że są tam rozmieszczone miny przeciwpiechotne, oraz zapewni najszybciej jak to jest możliwe, aby wszystkie obszary zaminowane, zawierające miny przeciwpiechotne, podlegające jego jurysdykcji lub kontroli, były oznakowane wzdłuż ich obwodu, podlegały obserwacji oraz były chronione przez ogrodzenie lub inny sposób, by uniemożliwić osobom cywilnym dostęp, dopóki wszystkie miny przeciwpiechotne tam rozmieszczone nie zostaną zniszczone. Oznakowanie obszarów zaminowanych powinno co najmniej odpowiadać standardom określonym w „*Protokole w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń*”, zmienionym dnia 3 maja 1996 r., stanowiącym załącznik do „*Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki*”.

3. Jeśli Państwo-Strona uzna, że nie będzie w stanie zniszczyć lub zapewnić zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych, o których mowa w ustępie 1 w ciągu wyżej wymienionego okresu, może ono przedstawić na Spotkaniu Państw-Stron lub Konferencji Przeglądowej wniosek o przedłużenie ostatecznego terminu zakończenia procesu zniszczenia tych min przeciwpiechotnych do dziesięciu lat.

4. Każdy wniosek powinien określać:

a) czas trwania proponowanego przedłużenia;

b) szczegółowe wyjaśnienia powodów proponowanego przedłużenia, w tym:

i) przygotowanie i stan prac prowadzonych w ramach krajowych programów rozminowywania,

ii) środki finansowe i techniczne jakimi dysponuje Państwo-Strona w celu zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych; oraz

iii) okoliczności, które zmniejszają zdolność Państwa-Strony do zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na obszarach zaminowanych;

c) humanitarne, społeczne, gospodarcze oraz ekologiczne konsekwencje przedłużenia; oraz

d) wszelkie inne informacje istotne dla wniosku o proponowane przedłużenie.

5. Spotkanie Państw-Stron lub Konferencja Przeglądowa oceni wnioski, biorąc pod uwagę czynniki wymienione w ustępie 4, i zadecyduje większością głosów Państw-Stron obecnych i uczestniczących w głosowaniu o przyznaniu lub też nie okresu przedłużenia.

6. Takie przedłużenie może być ponowione w razie przedłożenia nowego wniosku, zgodnie z ustępami 3, 4 i 5 niniejszego artykułu. Wnioskując o kolejne przedłużenie, Państwo-Strona przedstawia odpowiednie dodatkowe informacje o tym, jakie przedsięwzięcia podjęto w poprzednim okresie przedłużenia, zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 6

Współpraca i pomoc międzynarodowa

1. Wypełniając zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji, każde Państwo-Strona ma prawo ubiegać się o pomoc i ją otrzymywać od innych Państw-Stron, w takim zakresie, w jakim jest to możliwe.

2. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się do ułatwiania wymiany sprzętu, materiałów oraz informacji naukowych i technicznych dotyczących realizacji niniejszej Konwencji i ma prawo uczestniczenia w takiej wymianie w możliwie najszerszym zakresie. Państwa-Strony nie będą nakładać nieuzasadnionych ograniczeń na dostarczanie, w celach humanitarnych, sprzętu służącego do rozminowywania oraz odpowiedniej informacji technicznej.

3. Każde Państwo-Strona, które może to uczynić, udzieli pomocy w opiece nad ofiarami min, w ich rehabilitacji oraz reintegracji społecznej i gospodarczej, a także w realizacji programów uświadamiających o zagrożeniach powodowanych przez miny. Taka pomoc może być udzielana, między innymi, poprzez system Narodów Zjednoczonych, międzynarodowe, regionalne lub krajowe organizacje albo instytucje, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża, krajowe stowarzyszenia Czerwonego Krzyża oraz Czerwonego Półksiężycy i ich międzynarodową federację, organizacje pozarządowe, lub w trybie dwustronnym.

4. Każde Państwo-Strona, mające takie możliwości, udzieli pomocy w rozminowywaniu oraz w działaniach z tym związanych. Taka pomoc może być udzielana, między innymi, poprzez system Narodów Zjednoczonych, międzynarodowe lub regionalne organizacje lub instytucje, organizacje lub instytucje pozarządowe lub w trybie dwustronnym, albo poprzez wnoszenie wkładu do dobrowolnego Funduszu Powierniczego Narodów Zjednoczonych na rzecz pomocy w rozminowywaniu lub do innych regionalnych funduszy, które zajmują się rozminowywaniem.

5. Każde Państwo-Strona, mogące tak postąpić, udzieli pomocy w niszczeniu składowanych min przeciwpiechotnych.

6. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się udzielić informacji w celu włączenia ich do bazy danych dotyczącej rozminowywania, utworzonej w ramach systemu Narodów Zjednoczonych, a zwłaszcza informacji dotyczącej różnych sposobów oraz technik rozminowywania a także udostępnić listy ekspertów, agencji eksperckich lub krajowych punktów kontaktowych zajmujących się problematyką rozminowywania.

7. Państwa-Strony mogą zwracać się do Organizacji Narodów Zjednoczonych, organizacji regionalnych, innych Państw-Stron i do innych właściwych organizacji

międzyrządowych lub pozarządowych o pomoc w opracowaniu krajowego programu rozminowywania w celu określenia między innymi:

- a) rozmiaru i zakresu problemu jaki stwarzają miny przeciwpiechotne;
- b) zasobów finansowych, technicznych i ludzkich, wymaganych do realizacji programu;
- c) przewidywanej liczby lat niezbędnych do zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na obszarach zaminowanych podlegających jurysdykcji lub kontroli zainteresowanego Państwa-Strony;
- d) działań uświadamiających zagrożenia stwarzane przez miny w celu zmniejszenia liczby rannych i zabitych z powodu wybuchów min;
- e) pomocy ofiarom min;
- f) stosunków między rządem zainteresowanego Państwa-Strony a odpowiednimi podmiotami rządowymi, międzyrządowymi lub pozarządowymi, które będą uczestniczyć w wykonaniu programu.

8. Każde Państwo-Strona udzielające i otrzymujące pomoc zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu zobowiązuje się do współpracy w celu zapewnienia pełnego i szybkiego wykonania uzgodnionych programów pomocy.

Artykuł 7

Środki przejrzystości

1. Każde Państwo-Strona przedstawi Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych możliwie najszybciej, a w każdym razie nie później niż 180 dni po wejściu dla tego Państwa w życie niniejszej Konwencji, sprawozdanie o:

- a) krajowych środkach realizacji Konwencji, o których mowa w Artykule 9;
- b) całkowitej liczbie wszystkich składowanych min przeciwpiechotnych, których jest właścicielem lub które posiada, albo które podlegają jego jurysdykcji lub kontroli, z podziałem na typy, liczby i, o ile to możliwe, numery partii każdego typu składowanych min przeciwpiechotnych;
- c) rozmieszczeniu wszystkich obszarów zaminowanych, w zakresie w jakim to jest możliwe, na terenie których stwierdzono lub podejrzewa się obecność min przeciwpiechotnych, podlegających jego jurysdykcji lub kontroli, przedstawiając możliwie jak najwięcej informacji o typach i ilości każdego rodzaju min przeciwpiechotnych w każdym obszarze zaminowanym, a także informacje kiedy zostały tam rozmieszczone;
- d) typach, ilościach oraz, jeśli to możliwe, numerach partii wszystkich min przeciwpiechotnych zachowanych lub przekazanych na potrzeby prac rozwojowych oraz szkolenia w wykrywaniu min, rozminowywaniu lub technik niszczenia min, lub przekazanych w celu zniszczenia a także o instytucjach upoważnionych przez Państwo-Stronę do zachowania lub przekazywania min przeciwpiechotnych zgodnie z Artykułem 3;
- e) statusie programów konwersji lub zamknięcia zakładów produkcji min przeciwpiechotnych;
- f) statusie programów niszczenia min przeciwpiechotnych zgodnie z Artykułami 4 i 5, z podaniem informacji o metodach, które będą użyte w procesie niszczenia, o lokalizacji wszystkich miejsc niszczenia oraz o standardach bezpieczeństwa i ochrony środowiska, jakich należy przestrzegać;
- g) typach i ilości wszystkich min przeciwpiechotnych zniszczonych po wejściu w życie niniejszej Konwencji dla Państwa-Strony, z podziałem na ilość min przeciwpiechotnych każdego typu, które zostały zniszczone, zgodnie z Artykułem 4 i 5, łącznie z, o ile to

możliwe, numerami partii min przeciwpiechotnych każdego typu, w przypadku niszczenia zgodnie z Artykułem 4;

h) właściwościach technicznych każdego typu wyprodukowanych min przeciwpiechotnych, na ile są znane, a także min, których Państwo-Strona jest obecnie właścicielem lub posiadaczem, podając, tam gdzie to możliwe, takie kategorie informacji, które mogą ułatwić identyfikację min przeciwpiechotnych i oczyszczenie z nich terenu; informacje te będą co najmniej zawierać rozmiar min, rodzaj zapalnika, zawartość materiału wybuchowego, zawartość metalu, kolorowe zdjęcia fotograficzne oraz inne informacje, które mogą ułatwić rozminowywanie; oraz

i) środkach podjętych w celu niezwłocznego i skutecznego ostrzeżenia ludności cywilnej w odniesieniu do wszystkich obszarów określonych w Artykule 5 ustęp 2.

2. Państwa-Strony uaktualnią corocznie, obejmując ostatni rok kalendarzowy, informacje przedkładane zgodnie z niniejszym artykułem, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, nie później niż do dnia 30 kwietnia każdego roku.

3. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych prześle otrzymane sprawozdania Państwom-Stronom.

Artykuł 8

Ułatwianie i wyjaśnianie przestrzegania Konwencji

1. Państwa-Strony zgadzają się konsultować się wzajemnie i współpracować ze sobą w zakresie wdrażania postanowień niniejszej Konwencji i pracować wspólnie w duchu współpracy w celu ułatwienia zastosowania się przez Państwa-Strony do ich zobowiązań nakładanych przez Konwencję.

2. Jeśli jedno lub więcej Państw-Stron pragnie wyjaśnić oraz dąży do rozwiązania kwestii odnoszących się do przestrzegania postanowień niniejszej Konwencji przez inne Państwo-Stronę, może przedłożyć temu Państwu-Stronie, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, Wniosek o Wyjaśnienie tej sprawy. Wniosek będzie zawierał wszystkie odpowiednie informacje. Każde Państwo-Strona powstrzyma się od składania bezpodstawnych Wniosków o Wyjaśnienie, w celu unikania nadużyć. Państwo-Strona otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie przedstawi w terminie 28 dni, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, Państwu-Stronie składającemu wniosek wszystkie informacje, które byłyby pomocne w wyjaśnieniu tej sprawy.

3. Jeśli składające Wniosek o Wyjaśnienie Państwo-Strona nie otrzyma odpowiedzi za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w powyższym terminie lub uznaje odpowiedź na ten Wniosek za niezadowalającą, może ono wnieść sprawę, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, pod obrady następnego Spotkania Państw-Stron. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych prześle wszystkim Państwom-Stronom ten wniosek z załączonymi wszystkimi odpowiednimi informacjami odnoszącymi się do Wniosku o Wyjaśnienie. Wszystkie takie informacje zostaną przekazane Państwu-Stronie, do którego skierowany był Wniosek o Wyjaśnienie. Państwo to będzie miało prawo odpowiedzi.

4. Do czasu zwołania Spotkania Państw-Stron, każde z Państw-Stron, którego dotyczy przedmiotowa sprawa, może wystąpić do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych o podjęcie dobrych usług w celu ułatwienia złożenia wyjaśnień, o które poproszono.

5. Państwo-Strona, które zwraca się z Wnioskiem o Wyjaśnienie, może zaproponować, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwołanie

Specjalnego Spotkania Państw-Stron w celu rozpatrzenia sprawy. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaze te propozycje i wszystkie informacje przedstawione przez zainteresowane Państwa-Strony wszystkim Państwom-Stronom, łącznie z wnioskiem, aby wskazały, czy popierają zwołanie Specjalnego Spotkania Państw-Stron dla rozpatrzenia tej sprawy. Jeśli w terminie 14 dni od daty powiadomienia co najmniej 1/3 Państw-Stron poprze zwołanie takiego Specjalnego Spotkania, Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zwoła Specjalne Spotkanie Państw-Stron, w terminie następnym 14 dni. Spotkanie uzyska kworum, gdy weźmie w nim udział większość Państw-Stron.

6. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron, w zależności od przypadku, określi przede wszystkim, czy nadal rozpatrywać sprawę, biorąc pod uwagę wszystkie informacje przekazane przez zainteresowane Państwa-Strony. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron dołoży wszelkich starań, aby podjąć decyzję jednomyślnie. Jeśli, mimo wszystkich podjętych starań, nie zostanie osiągnięte porozumienie, Spotkanie podejmie tę decyzję większością głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu.

7. Wszystkie Państwa-Strony będą w pełni współpracować ze Spotkaniem Państw-Stron lub ze Specjalnym Spotkaniem Państw-Stron przy badaniu tej sprawy, co obejmuje też misje ustalania faktów, działającą zgodnie z ustępem 8.

8. Jeśli będą niezbędne dalsze wyjaśnienia, Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron upoważni do wysłania misji ustalania faktów i określi jej mandat większością głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu. Państwo-Strona, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie, może w dowolnym czasie zaprosić misję ustalania faktów na swoje terytorium. Taka misja nie wymaga upoważnienia w drodze decyzji Spotkania Państw-Stron lub Specjalnego Spotkania Państw-Stron. Misja złożona maksymalnie z 9 ekspertów wyznaczonych i zaakceptowanych zgodnie z ustępami 9 i 10, może zbierać dodatkowe informacje na miejscu domniemanego nieprzestrzegania Konwencji, podlegającemu jurysdykcji lub kontroli Państwa-Strony, otrzymującego Wniosek o Wyjaśnienie oraz w innych miejscach bezpośrednio związanych z tą sprawą.

9. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przygotowuje i uaktualnia listę obejmującą przekazane przez Państwa-Strony nazwiska, obywatelstwa i inne odpowiednie dane wykwalifikowanych ekspertów i podaje ją do wiadomości wszystkim Państwom-Stronom. Każdy ekspert, ujęty na tej liście, będzie uznany za wyznaczonego do wszystkich misji ustalania faktów, chyba że któreś Państwo-Strona oświadczy na piśmie, że nie wyraża na to zgody. W przypadku braku takiej zgody ekspert ten nie będzie brać udziału w misjach ustalania faktów na terytorium lub w innym miejscu, podlegającym jurysdykcji lub kontroli sprzeciwiającego się Państwa-Strony, jeśli ten brak zgody został ogłoszony przed wyznaczeniem takiego eksperta do udziału w danych misjach.

10. Po otrzymaniu wniosku Spotkania Państw-Stron lub Specjalnego Spotkania Państw-Stron Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych wyznaczy, po konsultacjach z Państwem-Stroną, otrzymującym Wniosek o Wyjaśnienie, członków misji, w tym jej szefa. Do składu misji nie zostaną wyznaczeni obywatele Państwa-Strony wnioskującego o przeprowadzenie misji ustalania faktów lub którego dotyczy ona bezpośrednio. Członkowie misji ustalania faktów będą korzystać z przywilejów i immunitetów określonych w Artykule 6 „*Konwencji o przywilejach i immunitetach Organizacji Narodów Zjednoczonych*”, przyjętej dnia 13 lutego 1946 roku.

11. Po wcześniejszym zawiadomieniu na nie mniej niż 72 godziny członkowie misji ustalania faktów przybędą niezwłocznie na terytorium Państwa-Strony otrzymującego Wniosek o Wyjaśnienie. Państwo-Strona, otrzymujące wniosek, podejmie niezbędne kroki

administracyjne w celu przyjęcia, przetransportowania i zapewnienia zakwaterowania misji, a także będzie odpowiedzialne za zapewnienie bezpieczeństwa misji w maksymalnym zakresie, w jakim to będzie możliwe, w czasie, kiedy misja będzie się znajdować na terytorium podlegającym jego kontroli.

12. Bez uszczerbku dla suwerenności Państwa-Strony otrzymującego Wniosek o Wyjaśnienie, misja ustalania faktów może wwieźć na terytorium tego Państwa-Strony niezbędny sprzęt, który będzie wykorzystany wyłącznie w celu zbierania informacji dotyczących sprawy domniemanego nieprzestrzegania Konwencji. Przed swoim przybyciem misja taka poinformuje Państwo-Stronę otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie o rodzaju sprzętu, który zamierza wykorzystać w ramach misji ustalania faktów.

13. Państwo-Strona otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie podejmie wszelkie starania, aby zapewnić, że misja ustalania faktów będzie miała możliwość rozmawiania ze wszystkimi właściwymi osobami, które mogą dostarczyć informacje, odnoszące się do domniemanego nieprzestrzegania Konwencji.

14. Państwo-Strona, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie, umożliwi misji ustalania faktów dostęp do wszystkich obszarów i instalacji podlegających jego kontroli, gdzie można oczekiwać zebrania faktów dotyczących nieprzestrzegania Konwencji. Podlegać to będzie wszelkim uzgodnieniom, które Państwo-Strona, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie, uzna za niezbędne dla:

a) ochrony wrażliwego sprzętu, informacji i obszarów;

b) ochrony konstytucyjnych zobowiązań, jakie Państwo-Strona, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie może mieć w odniesieniu do praw własności, przeszukań i konfiskat lub innych praw konstytucyjnych; lub

c) fizycznej ochrony i bezpieczeństwa członków misji ustalania faktów.

Państwo-Strona, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie dokonując takich uzgodnień, podejmie wszelkie uzasadnione starania, dla wykazania innymi środkami, że przestrzega niniejszej Konwencji.

15. Misja ustalania faktów może przebywać na terytorium Państwa-Strony, którego to dotyczy, nie dłużej niż 14 dni, a w jednym określonym miejscu nie dłużej niż 7 dni, o ile nie uzgodniono inaczej.

16. Wszystkie informacje przekazane poufnie i nie związane z przedmiotem misji ustalania faktów będą traktowane jako poufne.

17. Misja ustalania faktów przedstawi, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, sprawozdanie o wynikach swoich ustaleń na Spotkaniu Państw-Stron lub na Specjalnym Spotkaniu Państw-Stron.

18. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron rozpatrzy wszystkie stosowne informacje, w tym sprawozdanie złożone przez misję ustalania faktów i może dodatkowo przedłożyć Państwu-Stronie, które otrzymało Wniosek o Wyjaśnienie, wniosek o zajęcie się kwestią nieprzestrzegania Konwencji w wyznaczonym terminie. Państwo-Strona, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie, złoży sprawozdanie na temat wszystkich działań podjętych w odpowiedzi na ten wniosek.

19. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron może zalecić zainteresowanym Państwom-Stronom działania i środki dalszego jej wyjaśnienia lub rozwiązania badanej sprawy, włączając w to podjęcie właściwych procedur zgodnie z prawem międzynarodowym. W sytuacji, gdyby przedmiotową sprawę należało przypisać okolicznościom niekontrolowanymi przez Państwo-Stronę otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie, Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron może zalecić właściwe środki, w tym użycie mechanizmów współpracy, o których mowa w Artykule 6.

20. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron podejmą wszelkie starania, aby podjąć decyzje, o których mowa w ustępie 18 i 19 jednomyślnie, a jeśli to niemożliwe, większością 2/3 głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu.

Artykuł 9

Krajowe środki realizacji Konwencji

Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie właściwe środki prawne, administracyjne i inne, w tym wprowadzenie sankcji karnych, aby zapobiegać i powstrzymać wszelką działalność zabronioną dla Państwa-Strony na podstawie niniejszej Konwencji, która to działalność byłaby prowadzona na jego terytorium lub na terytorium podlegającym jego jurysdykcji lub kontroli.

Artykuł 10

Rozstrzygnięcie sporów

1. Państwa-Strony będą konsultować się i współpracować ze sobą dla rozstrzygnięcia jakiegokolwiek sporu, który może powstać w związku ze stosowaniem lub interpretacją niniejszej Konwencji. Każde Państwo-Strona może wnieść każdy taki spór pod obrady Spotkania Państw-Stron.

2. Spotkanie Państw-Stron może przyczynić się do rozstrzygnięcia sporu wszelkimi środkami, które uzna za wskazane, w tym oferując swoją misję dobrych usług, wzywając Państwa będące stronami sporu do podjęcia procedury rozstrzygnięcia według ich wyboru, oraz zalecając ograniczenie czasu trwania każdej uzgodnionej procedury.

3. Niniejszy artykuł nie narusza postanowień niniejszej Konwencji odnoszących się do pomocy i wyjaśniania przestrzegania jej postanowień.

Artykuł 11

Spotkania Państw-Stron

1. Państwa-Strony będą odbywać regularne spotkania w celu rozpatrzenia wszelkich spraw związanych ze stosowaniem lub wykonywaniem niniejszej Konwencji, w tym dotyczących:

- a) funkcjonowania i statusu niniejszej Konwencji;
- b) spraw wynikających ze sprawozdań przedkładanych na mocy postanowień niniejszej Konwencji;
- c) międzynarodowej współpracy i pomocy zgodnie z Artykułem 6;
- d) rozwoju technik oczyszczania terenu z min przeciwpiechotnych;
- e) spraw wnoszonych przez Państwa-Strony zgodnie z Artykułem 8, oraz
- f) decyzji w sprawie wniosków przedkładanych przez Państwa-Strony zgodnie z Artykułem 5.

2. Pierwsze Spotkanie Państw-Stron zostanie zwołane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej Konwencji. Następne spotkania będą zwoływane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych corocznie, aż do zwołania pierwszej Konferencji Przeglądowej.

3. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zwoła Specjalne Spotkanie Państw-Stron zgodnie z postanowieniami zawartymi w Artykule 8.

4. Państwa niebędące stronami niniejszej Konwencji, a także Organizacja Narodów Zjednoczonych, inne właściwe organizacje i instytucje międzynarodowe, organizacje

regionalne, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i właściwe organizacje pozarządowe, mogą być zapraszane do udziału w tych spotkaniach w charakterze obserwatorów zgodnie z przyjętymi Zasadami Proceduralnymi.

Artykuł 12

Konferencje Przeglądowe

1. Konferencja Przeglądowa zostanie zwołana przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych po upływie pięciu lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji. Następne Konferencje Przeglądowe zostaną zwołane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych na wniosek jednego lub więcej Państw-Stron pod warunkiem, że między Konferencjami Przeglądowymi upłynie co najmniej pięć lat. Wszystkie Państwa-Strony niniejszej Konwencji będą zaproszone na każdą Konferencję Przeglądową.

2. Celem Konferencji Przeglądowej będzie:

- a) dokonanie przeglądu funkcjonowania i statusu niniejszej Konwencji;
- b) rozpatrzenie potrzeby kolejnych Spotkań Państw-Stron, o których mowa w Artykule 11 ustęp 2 i odstępu czasu między spotkaniami;
- c) podjęcie decyzji w sprawie wniosków przedkładanych przez Państwa-Strony, zgodnie z Artykułem 5; oraz
- d) przyjęcie, w razie potrzeby, wniosków dotyczących wykonania niniejszej Konwencji w jej sprawozdaniu końcowym.

3. Państwa niebędące stronami niniejszej Konwencji a także Organizacja Narodów Zjednoczonych, inne właściwe organizacje i instytucje międzynarodowe, organizacje regionalne, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i właściwe organizacje pozarządowe, mogą być zapraszane do udziału w każdej Konferencji Przeglądowej w charakterze obserwatorów zgodnie z przyjętymi Zasadami Proceduralnymi.

Artykuł 13

Poprawki

1. W każdej chwili po wejściu w życie niniejszej Konwencji każde Państwo-Strona może złożyć propozycję zmiany niniejszej Konwencji. Każda propozycja zmiany zostanie przekazana Depozytariuszowi, który powiadomi o niej wszystkie Państwa-Strony oraz zbierze ich opinie o potrzebie zwołania Konferencji Poprawkowej w celu rozpatrzenia danej propozycji. Jeśli większość Państw-Stron powiadomi Depozytariusza, nie później niż 30 dni po zawiadomieniu, o poparciu dalszego rozpatrywania tej propozycji, Depozytariusz zwoła Konferencję Poprawkową, na którą będą zaproszone wszystkie Państwa-Strony.

2. Państwa niebędące stronami niniejszej Konwencji, a także Organizacja Narodów Zjednoczonych, inne właściwe organizacje i instytucje międzynarodowe, organizacje regionalne, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i właściwe organizacje pozarządowe, mogą zostać zaproszone do udziału w każdej Konferencji Poprawkowej w charakterze obserwatorów zgodnie z ustalonymi Zasadami Proceduralnymi.

3. Konferencja Poprawkowa odbędzie się niezwłocznie po Spotkaniu Państw-Stron lub Konferencji Przeglądowej, chyba że większość Państw-Stron poprosi o jej wcześniejsze zwołanie.

4. Każda zmiana do niniejszej Konwencji będzie przyjmowana większością 2/3 głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu na Konferencji Poprawkowej. Depozytariusz poinformuje Państwa-Strony o każdej zmianie przyjętej w tym trybie.

5. Zmiana do niniejszej Konwencji wejdzie w życie dla wszystkich Państw-Stron niniejszej Konwencji, które ją przyjęły, po złożeniu Depozytariuszowi dokumentów o jej przyjęciu przez większość Państw-Stron. Po tym czasie zmiana będzie wchodzić w życie w stosunku do pozostałych Państw-Stron w dniu złożenia dokumentów o jej przyjęciu.

Artykuł 14

Koszty

1. Koszty Spotkań Państw-Stron, Specjalnych Spotkań Państw-Stron, Konferencji Przeglądowych oraz Konferencji Poprawkowych będą ponoszone Państwa-Strony oraz Państwa niebędące stronami niniejszej Konwencji, biorące w nich udział, zgodnie ze skalą składek Organizacji Narodów Zjednoczonych po jej odpowiednim dostosowaniu.

2. Koszty poniesione przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z Artykułami 7 i 8 oraz koszty misji ustalania faktów będą ponoszone przez Państwa-Strony zgodnie ze skalą składek Organizacji Narodów Zjednoczonych po jej odpowiednim dostosowaniu.

Artykuł 15

Podpisanie

Niniejsza Konwencja, sporządzona w Oslo w Norwegii dnia 18 września 1997 roku, będzie otwarta do podpisania dla wszystkich Państw w Ottawie, w Kanadzie, od dnia 3 grudnia 1997 roku do dnia 4 grudnia 1997 roku oraz w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 5 grudnia 1997 roku do jej wejścia w życie.

Artykuł 16

Ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie

1. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez Państwa-Sygnatariuszy.

2. Będzie ona otwarta do przystąpienia dla każdego Państwa, które nie podpisało Konwencji.

3. Dokumenty ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia będą składane u Depozytariusza.

Artykuł 17

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia szóstego miesiąca, następującego po miesiącu, w którym zostanie złożony czterdziesty dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

2. W stosunku do każdego Państwa, które składa swój dokument ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia po dacie złożenia czterdziestego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia szóstego miesiąca następującego po dacie złożenia przez dane Państwo swojego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 18

Tymczasowe stosowanie

Każde Państwo może w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia oświadczyć, że będzie stosowało tymczasowo Artykuł 1 ustęp 1 niniejszej Konwencji do czasu jej wejścia w życie.

Artykuł 19

Zastrzeżenia

Postanowienia niniejszej Konwencji nie będą podlegać zastrzeżeniom.

Artykuł 20

Czas trwania i wypowiedzenia

1. Niniejsza Konwencja będzie zawarta na czas nieokreślony.

2. Każde Państwo-Strona ma prawo, korzystając ze swojej suwerenności, wypowiedzenia niniejszej Konwencji. O takim wypowiedzeniu zawiadomi ono wszystkie pozostałe Państwa-Strony, Depozytariusza oraz Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych. Dokument wypowiedzenia powinien zawierać pełne wyjaśnienie przyczyn uzasadniających wypowiedzenie.

3. Wypowiedzenie takie wejdzie w życie po upływie sześciu miesięcy od otrzymania dokumentu wypowiedzenia przez Depozytariusza. Jeżeli jednak po upływie tego sześciomiesięcznego okresu Państwo-Strona wypowiadające Konwencję jest zaangażowane w konflikt zbrojny, takie wypowiedzenie nie wejdzie w życie przed zakończeniem tego konfliktu zbrojnego.

4. Wypowiedzenie Konwencji przez Państwo-Stronę w żaden sposób nie będzie wpływać na obowiązek Państw dalszego wykonywania zobowiązań przyjętych zgodnie z wszelkimi właściwymi normami prawa międzynarodowego.

Artykuł 21

Depozytariusz

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zostaje niniejszym wyznaczony na Depozytariusza niniejszej Konwencji.

Artykuł 22

Teksty autentyczne

Oryginał niniejszej Konwencji, której teksty w językach angielskim, arabskim, chińskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są jednakowo autentyczne, składa się do depozytu Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

Tekst deklaracji, którą zamierza złożyć strona polska.

Rzeczpospolita Polska

Deklaracja:

W rozumieniu Rządu Rzeczypospolitej Polskiej samo uczestniczenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, lub jej obywateli indywidualnie, w planowaniu lub realizacji operacji, ćwiczeń lub innego rodzaju działalności wojskowej, prowadzonych wspólnie z siłami zbrojnymi Państw nie będących stronami [rzeczonej Konwencji], które to siły angażują się w działania zabronione przez Konwencję, nie jest, samo przez się, pomocą, zachęcaniem lub nakłanianiem w znaczeniu tych terminów z Artykułu 1, ustęp 1, litera (c) przedmiotowej Konwencji.

Declaration:

"It is the understanding of the Government of the Republic of Poland that the mere participation in the planning or execution of operations, exercises or other military activity by the Polish Armed Forces, or individual Polish nationals, conducted in combination with the armed forces of States not party to the [Convention], which engage in activity prohibited under that Convention, is not, by itself, assistance, encouragement or inducement for the purposes of Article 1, paragraph (c) of the Convention."